

LIBRIS

We know
books

Cotidianul

TRECEREA LA PROSTOCRATIE

- publicistică în starea de alarmă -

Coordonator

OCTAVIAN ȘTIREANU

București, 2021

Prefață: Un dosar de acuzare publică de <i>Cornel Nistorescu</i>	9
Notă asupra ediției de <i>Octavian Știreanu</i>	11
Prostocrație și rezidocrație	15
<i>Andrei Marga</i> : Trecerea la prostocrație	17
<i>Cornel Nistorescu</i> : Ne cuceresc cetele de impostori	23
<i>Valer Marian</i> : Până unde merge neșcolirea politicienilor și demnitarilor din România	25
<i>Prof.dr. Adrian Severin</i> : Userism și rezidocrație.....	40
<i>Octavian Știreanu</i> : Guvern de centru-jos	41
Capitalismul de supraveghere.....	47
<i>Cornel Nistorescu</i> : Lumea Justiției sub presiunea generalilor Coldea, Stoica și Dumbravă	49
<i>Gheorghe Piperea</i> : Capitalismul de supraveghere	56
<i>Octavian Știreanu</i> : Victoria lui Ciolacu, săracu'!	59
Politica rumegatului	63
<i>Cornel Nistorescu</i> : Mergeți la serviciu, domnule președinte Iohannis!.....	65
<i>Andrei Marga</i> : Mein Kampf-ul de la Cotroceni	67
<i>Radu Călin Cristea</i> :	
Cînd societatea deschisă se închide.....	72
<i>Octavian Știreanu</i> : Politica Rumegatului	80
<i>Marieta Vișan</i> :	
Pierdut „Proiect de țară“. Îl declar nul.....	82
<i>Magda Colgiu-David</i> : Dezastrul de la INML.....	87

Anarhia cu ștaif	91
<i>Andrei Marga: Mișcări politice și sursele lor</i>	93
<i>Prof. univ. dr. Vasile Puscaș: Philip H. Gordon</i> și schimbarea de regimuri.....	100
<i>Părintele Episcop Ignatie al Hușilor:</i> Despre totalitarismul progresiștilor	105
<i>Cornel Nistorescu: „Eu și guvernul meu”</i>	109
<i>Ion Spânu: De ce vă băgați în mocirla asta,</i> domnule Victor Rebeniuc?	113
<i>Lucian Gheorghiu: „Strada”, între reforme</i> punctuale și teze populiste/anarhiste	120
<i>Lucian Postu: Scrotild Armand,</i> contesa de Glazvand.....	124
<i>Prof.dr. Adrian Severin: Scrisoare deschisă</i> cătref tinerii anticomuniști români	126
Galeria puterii fără glorie.....	131
<i>Cornel Nistorescu: Dracul-popă, Coldea-profesor</i>	133
<i>Octavian Știreanu: Statuie vie la cerșit în Oslo,</i> șef la Cultură în Parlament	136
<i>Marieta Vișan: Delirul lui Bulai despre Iisus:</i> „Aduce atingere demnității umane a creștinilor”	139
<i>Cornel Nistorescu:</i> Papagalul galben de la Saint Tropez.....	141
<i>Octavian Știreanu: Toboșarul DJ de la Justiție</i>	143
<i>Marieta Vișan: În apărarea</i> lui Tudose. Mihai Tudose.....	146
<i>Magda Colgiu-David: Șeful de la Spălarea Banilor,</i> bac la 32 de ani, conferențiar la 45	147
<i>Octavian Știreanu: Mărlănia unui golan politic</i>	149
<i>Lucian Gheorghiu:</i> Mărirea și decăderea lui Gabriel Oprea	153
<i>Lucian Postu: Odă Tovarășului Primar, General,</i> Iisus și Tătic Mihai Chirica.....	155
<i>Sergiu Miat :</i> DNA e așteptat la Apele Române Banat.....	157

Ce vor ei nu-i pentru noi.....	161
<i>Călin Marchievici</i> : O lecție cât se poate de serioasă din Ungaria	163
<i>Călin Marchievici</i> : Raportul MCV – obediență, dublu standard și complicitatea PPE	166
Coridor pentru plicurile galbene	173
<i>Cornel Nistorescu</i> : Mizerabil, domule președinte! Mizerabil!.....	175
<i>Călin Marchievici</i> : CE: Faceți tot ce vă cerem și puteți scăpa de MCV ..	177
<i>Octavian Știreanu</i> : Prostocrația otrăvește România / documentar „Kovesi la CEDO”	180
<i>Valer Marian</i> : O marionetă portocalie în fruntea Curții Constituționale	187
Câinii de pradă ai democrației	191
<i>Octavian Știreanu</i> : Guvernarea cu <i>Mein Kampf</i>	193
<i>Valer Marian</i> : Generalul Coldea, câinele de pradă al democrației	196
<i>Gheorghe Piperea</i> : Suma tuturor fricilor, Frica	204
<i>Ion Spânu</i> : Libertatea presei, în pericol.....	207
Sub fusta licuriciului	215
<i>Prof.dr. Adrian Severin</i> : Bine ati venit domnule ambasador!.....	217
<i>Grigore L. Culian</i> : Scrisoare (foarte) deschisă adresată domnului Hans G. Klemm, ambasadorul Statelor Unite ale Americii în România	230
<i>Grigore L. Culian</i> : A doua scrisoare deschisă (ultima) cătredl Hans G. Klemm, ambasadorul SUA în România.....	232
<i>Prof.dr. Adrian Severin</i> : Cât de rău este prietenul cel mai puțin rău al României?.....	234

<i>Grigore L. Culian: Scrisoare din New York către ambasadorul SUA la București,</i> Adrian Zuckerman	240
<i>Grigore L. Culian: A doua Scrisoare Deschisă (ultima) către domnul Adrian Zuckerman,</i> ambasadorul SUA în România	242
<i>Prof.dr. Adrian Severin:</i> Dezvăluirile editorialistului Adrian Zuckerman	244
<i>Cornel Nistorescu:</i> Mergeți sănătos, domnule ambasador!	251
<i>Grigore L. Culian: Patru întrebări pentru dl ambasador George Maior</i>	253
<i>Cornel Nistorescu: Adio, model american!</i>	254
<i>Octavian Știreanu: Președintele fără „viză”</i>	256
<i>Lucian Postu: Stratele Urzite ale Aiurmericii. Ghid ne-practic de destrămare</i>	259
<i>Andrei Marga: Noua președinție americană.....</i>	262
<i>Ioan Buduca: Tragedia unui loc cu oameni care ar fi putut să fie o națiune</i>	268
România încotro	271
<i>Cornel Nistorescu: Cincinalul pandemiei</i>	273
<i>Gheorghe Piperea: Mexican wrestling</i>	275
<i>Octavian Știreanu: Un fărăș pentru Iohannis</i>	279
<i>Andrei Marga: Crize ale României actuale.....</i>	282
<i>Octavian Știreanu:</i> Trump a murit, trumpismul abia se naște	289
<i>Andrei Marga: Perspectivele Uniunii Europene.....</i>	292
<i>Octavian Știreanu: O Românie fără gunoai.....</i>	299
<i>Ion Spânu: „Sistemul” vrea în 2024 un Președinte venit pe filiera franceză sau germană</i>	302
<i>Prof.dr. Adrian Severin:</i> Orizonturi geopolitice la vreme de pandemie.....	307

Andrei Marga

Trecerea la prostocrație

3 mai 2020

Tot felul de nepregătiți lovesc în România actuală oameni de valoare. Un suplinitor dădea „lecții de drept” lui Tudorel Toader, un trepăduș îl voia plecat pe Raed Arafat, un subinginer fără slujbă îl elimină pe profesorul Streinu-Cercel, alt trepăduș dă șah unui șef de promoție, fost ministru la agricultură, cu prețul distrugerii ei. Lista este lungă. Se umplu ecranele cu „linia partidului și statului”, de parcă au renăscut Bobu și Postelnicu.

Aproape cotidian se prezintă „succesele” în campania *Covid-19*, când sunt evidente trei fapte. Primul este acela că, nefiind sugativă turistică și nici centru economic, România putea fi mai ferită de pandemie, măcar precum țări vecine, dar a fost infectată mai larg ca urmare a obsesiilor „președintelui”. Acesta a trecut peste nevoia examinării medicale a diasporii la întoarcere, din socoteli meschine. Mai târziu, i-a cerut să nu mai vină, dar infectarea, cum se vede bine la Suceava și în alte locuri ce pot exploda oricând, era împlinită. Al doilea fapt – insul a tergiversat testarea populației, care ar fi arătat proporțiile dezastrului. Al treilea, același compara efectivul de infectați din România cu cel din țări cu populații mari (Germania, Franța, Italia), în loc să observe că România este la urma Europei la testarea populației.

Că cineva spune prostii, ține de cât îl duce capul, dar că îi ia de fraieri pe alții este chestiunea fiecăruia cât acceptă. Cum ziaristii au observat, insul promite că nu se va ieși din localitate nici după 15 mai a.c., dar el face naveta pe Valea Oltului, ignorând ceea ce semnează! Frizeriile fiind închise sub semnătura sa, el răspunde senin jurnaliștilor că s-a tuns acasă. Cu și fără probe, românii trec uneori drept mincinoși. Acum se vede bine de unde începe molima.

Din 2014 încoace, singura obsesie, într-o Românie pe care a umplut-o din nou de abuzuri și securism, sunt „alegerile” care să dea neapărat „guvernul meu”. I s-au dat – prin încălcarea oricărei legitimări constituționale – „guvernele lui” în 2016 și în 2019! Pesemne că poți să-i dai guverne pe viață, că tot nu iese nimic. Din ce să iasă?

Poate să nu-ți placă un partid sau altul, dar atacarea suburbană a PSD-ului, mai nou, și a UDMR-ului, când tu nu ai fost în stare să faci ceva, trădează înțelegerea primitivă a politicii. Și incompetență și impostură!

Se poate vedea pe documente că până și cel care a creat în anii treizeci tactica lovirii fără scrupule a rivalului, Carl Schmitt, și cel care a inspirat-o, Hans Frank, sau aplicat-o, Hjalmar Schacht, au regretat-o ulterior. Nici chiar în politică ura nu poate înlocui priceperea. Cine o practică, în cazul de față „diletantul (*der Dilettant*)”, cum titra exact presa germană, creează, însă, trebuie să o spunem, handicapuri unei țări care are nevoie de democrație, de cultură și de schimbări ca de aer!

În orice caz, o mai rudimentară înțelegere a politicii pe aceste meleaguri și cu efecte întinse nu a fost de la stalinism încoaace! Și nici atâtea încălcări ale legii fundamentale, oricare a fost aceasta! Aproape tot ce face „președintele” nu este constituțional! Mai nimic nu este în regulă! Nu întâmplător, *Liberation* a semnalat deunăzi confuzia în chestiuni simple, după ce din anturaj se semnala că nu se înțelege *Constituția*, iar la „referendum” nu a putut lămuri ce a întrebat.

Consecințele acestei situații sunt dezastruoase. Nu există ceva pe care „președintele” să fi pus mâna și să nu se fi stricat. Nu se mai fac alegeri câtuși de puțin respectabile (adică fără Securitate și fără penibilități!), statul este mai securist (înfiltrând până și partidele) ca oricând, economia se pune pe butuci (nu doar prin pandemie!), finanțele eșuează în recorduri de îndatorare, asistența socială se destramă, oamenii sunt împinși la soluții disperate, relațiile externe s-au redus la excursii. Promovarea celor mai slabi („*der Untersten*”, cum spunea Thomas Mann) este fără precedent în istoria României. La ilegalități și la corupție (cum semnala și *Washington Post*) se stă tot mai bine! În plus, tocmai reprezentanții elevilor trebuie să corecteze ineptiile decise pentru educație. România nu mai are nici o discuție publică a propriei situații, iar de dezbateri fuge chiar „șeful”. Orice țară din jur vine cu o propunere, cu proiecția unor valori – România stă!

Neisprăviții nu au răspunsuri la probleme, dar scot etichete. Cetățenii calificați, care spun lucrurilor pe nume, sunt ba „penali”, ba „securiști”, ba „informatori”, ba „neromâni și vânduți”, ba ar ține de „guvernări proaste”, ba „vând Ardealul”. Mai durează încă aruncarea vinei pe „niște”. De la „niște evrei” s-a trecut la „niște pesediști”, mai nou la „niște zilieri”, în ultimele zile la „niște străini”! Se debitează prostii, ca și cum se poate trăi din atacarea competenței și a civismului!

Unde este meritocrație, pluralismul este viu, spiritul pulsează, bogăția este prezentă. Unde nu este, vedem ceea ce avem în față – nedreptăți fără sfârșit, pervertirea a orice și, mai nou, vânzarea de oameni. După vânzarea sașilor, a venit vânzarea de copii și de tinere, iar acum este vânzarea pentru munci ocolite de alții.

Am căutat mereu antonimul meritocrației. M-au stârnit, recunosc, trei fapte. M-a stârnit anticiparea făcută de Habermas, în Parlamentul Spaniei, în 1994, că Europa va fi confruntată cu o criză de lideri. Apoi analiza din Franța, care a dovedit declinul pregătirii celor care ajung în fruntea statului. M-a stârnit un ziarist autohton, care a arătat că în ultimii ani notele de 6-7 lovesc în România notele de 9-10.

Căutând antonimul, m-am mulțumit o vreme cu propunerea „mediocrației”. Nietzsche (*Așa grăit-a Zarathustra*, partea III) a vorbit aspru de „mediocritate” (*Mittelmässigkeit*), care face ca unii să-și ia „lașitatea” drept „virtute”, încât devin „cele mai bune animale de casă pentru alții”.

Mai nou, „mediocrația” a fost echivalată cu partea slab calificată, dar descurcarea a societății, care s-a strecurat la decizii. Astăzi, mediocrația nu mai este compusă, precum în revoluțiile socialiste ale anilor cincizeci, din „intelectuali autodidacți și buticari complexați, care se încearcă laborios în cunoștințele și artele rezervate altădată elitei” (Alain Deneault, *La mediocratie*, Lux, Quebec, 2015, p. 27). Între timp, ea cuprinde nu „devotați” ai cauzelor, cât inși care fac „ceea ce se cere”. Ea generalizează „prostia funcțională”.

Proliferează, ne spun analizele, mediocrul care zice că nu pactizează cu ce este în jur, dar, lipsit de idei, face pe revoltatul pe la colțuri. Îl acompaniază mediocrul care ia notă de propagandă, dar, îngrozit de ce vede în realitate, se refugiază în narcotice. Vine apoi „mediocrul zelos”, care luptă pentru favorurile autorităților, convingerile fiindu-i indiferente. Nu lipsește mediocrul conștient de degradare, dar care se gândește că are de plătit rate, de aranjat rude și-și aplaudă șefii. Următorul este „mediocrul care justifică ce fac șefii” și jubilează când aceștia îi aruncă din mers un favor.

Oricine mai poate adăuga ceva la aceste tipuri, căci mediocritatea s-a diversificat. Se poate adăuga, de pildă, mediocrul secătură – absolvent de valoare îndoielnică, mărginit, dar care s-a „aranjat” și se ploconește în stânga și în dreapta.

Altceva mi se pare, însă, esențial. Anume, există ceva mai grav decât mediocrația. Este vorba de prostocrație, care constituie veritabilul antonim al meritocrației.

Mediocrăția se formează în jurul „respectului” legilor, în care, se știe, formalismul contează. Aici, reușita ajunge să fie socotită merit, căci nu contează valoarea. Prostocrăția este, în schimb, acțiunea reușită a nepregătiților de a acapara decizia în societate și, mai ales, de a impune prostii cu mijloacele statului.

Cine este, însă, autorul prostiilor? Clasicul în temă, Carlo M. Cipolla (*Allegro ma non troppo*, 1988, text reluat în *Whole Earth Review*, 2013), ne-a dat un criteriu: „prostul este o persoană care cauzează pierderi altei persoane sau unui grup de persoane, în vreme ce el însuși nu derivă câștig și nici măcar nu-și poate compensa pierderile”. Se pot indica, însă – în România actuală în mod sigur – proști care cauzează pierderi altora, în timp ce ei nu pierd decât ceea ce-i lasă reci, cum ar fi onoarea. Este plin de cei care au făcut pagube celorlalți, dar și-au însușit case, fabrici, comenzi de la stat, posturi bugetate, rezerve din bănci! De aceea, în opinia mea, prost este cel care luptă cu orice mijloc să intre în funcții publice, dar, fiind depășit, cauzează pierderi celorlalți.

Nu avem măsurători indiscutabile ale inteligenței. Ar fi de văzut, poate, care sunt notele școlarității și facultății celui care vrea să dicteze soarta altora. Oricum, în tradiția în care trăim, „nepriceperea”, „incapacitatea”, „incultura”, „lipsa de judecată adecvată”, „lipsa de bun-simț” și „insensibilitatea” sunt indicii ale prostiei.

Azi știm că prostia își are legile ei. Carlo M. Cipolla a găsit deja cinci.

Prima lege a prostiei este aceea că „totdeauna și în mod inevitabil fiecare subestimează efectivul de proști aflați în circulație”. Nu face nimeni excepție!

Potrivit celei de a doua legi, „probabilitatea ca cineva să fie prost este independentă de orice altă caracteristică a persoanei respective”. Prostia nu are de a face cu clasa socială, cu naționalitatea, cu studiile, cu sexul. Nici cu politica. Sunt destui proști care se dau liberali sau aristocrați.

A treia lege spune că există o „putere a prostiei”. Adică, „persoanele esențialmente proaste sunt periculoase și dăunătoare.... Cum spunea Schiller, „contra prostiei chiar bunul Dumnezeu luptă zadarnic”. Iar exemplele abundă.

A patra lege este aceea că „oamenii care nu sunt proști subestimează totdeauna puterea de a dăuna a indivizilor proști”. Într-adevăr, cel care nu este prost este tolerant, prostul dă cu barda – pentru el pe lume este una, oablă!

Potrivit celei de a cincea legi, „un prost este cel mai periculos tip de persoană”. El nu este propriu doar societăților în declin, ci și celor în urcare. Doar că, în societățile cu slabă exigență, se petrec două fenomene: „cei alți membri ai societății permit proștilor să preia conducerea, iar compoziția tipurilor umane permite să crească ponderea proștilor”.

Oricine poate examina aceste legi. Este clar că mediocrul poate avea diplome, dar în urma lui sunt compromisuri. Prostul are și el diplome, iar dacă nu le are, le procură, fie și la schimb. El face excursii, „participă”. „M-ați votat, deci eu decid!”, spune prostul, chiar și atunci când în urma lui sunt doar ocazii ratate sau daune.

Dar, să coborâm de la distincții, pe pământul realității. Cum se vede prea bine, România actuală se afundă în mediocrație și, mai ales, în prostocrație. În multe locuri din lume sunt erori și exagerări, poate gafe, dar mai puțină prostie. Poate și pentru că funcționează pluralismul și controlul cetățenesc. În România actuală, avem ziua și prostia.

Prostia are atâtea fețe câte sunt direcțiile din care vine. Nu ai cum să nu le vezi, oricât de moderat sau generos vrei să fii.

Prima este nepriceperea. Ce poți spune când în *Constituție* se prevede „stat de drept democratic”, iar cineva o ține una și bună cu „stat de drept”, care, se știe, poate fi oricum? Când Uniunea Europeană este în schimbare, dar îi atacă pe cei care cunosc situația, ca „antieuropeni”? Când în campania Covid-19 rezultatele încep să fie întrecute de pagubele deciziilor eronate?

A doua față este incapacitatea de a articula o idee. Ce poți spune când cineva vrea să facă politică, dar nu înțelege că politica presupune să te dedici celorlalți? Când promite – „proiect de țară”, „proiect de educație”, „guvernare bună” – dar toate vor fi doar dacă le vor face alții? Când nu a propus ceva și nu pricepe că incităările nu duc la liman?

A treia față este incultura. A fost, de pildă, Centenarul țării și al unor instituții. Nimic nu era mai obligativ decât să aduci în discuție „democrația curată”, la care s-a aspirat cu ardoare acum un secol și care ar fi fost salută-tă de oricare cetățean matur. Ce poți spune când Centenarul s-a transfor-mat în șuete cu papion și tinichele și atacarea de concetățeni, în loc să fie, ca în orice altă țară, ocazia unei relansări?

A patra față este vizibila lipsă de judecată adecvată. Ce poți spune vă-zând aruncatul paltonului peste capotă? Ce-ți spun dispariția în locuri

exotice, ignorarea obligațiilor, exasperarea partenerilor cu lipsa de opinie, semnarea de documente oneroase, revendicarea de merite inexistente, ducerea ieftină de nas a populației cu ce nu au făcut rivalii? Când Papa vine la București și pledează pentru frățietate, dar, cum pleacă avionul, se trimit milițenii la porți?

A cincea față este lipsa de bun-simț. Ce poți spune când se vede bine că justiția nu merge, iar cineva o ține una și bună cu independența justiției, pe care nimeni nu o respinge? Când vrea voturile unei diaspore rău informate, dar nu este în stare să facă ceva pentru ea? Când declară stare antipandemică și scoate armata prostește pe străzi, dar rătăcește revenirea la normal?

A șasea față este insensibilitatea. Ce poți spune când se crede că justiție ar fi cea care este dată de „protocoalele” lui Lazăr și Kovesi? Când la vânzarea de tinere s-a reacționat cu întoarcerea spatelui? Când se trimit sute de mii de necăjiți la muncă în alte țări, în vreme ce în propria țară nelucrarea este la cote record?

Foarte mulți concetățeni spun că „este vorba de niște proști ajunși să decidă și asta este!” Numai că au fost în istorie proști care nu au împiedicat dezvoltarea. De aceea, nu aș înlătura explicația că este vorba și de un efort de sustragere durabilă de la justiție – de la justiția justă. Cum s-a spus în pătrunzătoarea presă germană, ar fi fost cazul ca „președintele” să ceară să se examineze faptele de care l-au legat cei cărora le-a cerut votul din România: averea obținută, contiguitatea cu comerțul cu oameni, lipsa de reacție la devalizări de păduri, scindarea societății în interes personal, încălcarea repetată a *Constituției* etc. Iar, acum, se adaugă abuzurile ce au favorizat extinderea Covid-19.

Desigur, ce face un ins ține de capul lui. Sistemul poate fi, în principiu, altul. Numai că, în România actuală, s-a intrat într-un cerc vicios: inși incapabili se agită și „aleg” un ins depășit de funcție, care, la rândul său, abuzează de *Constituție* și de instituții și dă funcții neisprăviților, care trompetează cât de „bun guvern” sunt, în vreme ce țara nu a realizat cu ei decât pierderi! Din nefericire, la această oră, aici prostocrația a ajuns sistem.

În joc este oricum mai mult decât „diletantul”, „confuzionarul” și „ne-civilizatul”, semnați de presa internațională. Iar la orizont se anunță costuri enorme, pe care le vor plăti nu alții decât cetățenii României.

Cornel Nistorescu

Ne cuceresc cetele de impostori

4 februarie 2021

Sunt nenumărați și peste tot! Nimeni nu le ține evidența. Cu vremea, tind să completeze listele tuturor instituțiilor publice, de la comună până la guvern, la parlament și președinție! De la premiile internaționale și meritele istorice ale președintelui începe tot. Dacă pentru nimic Iohannis ia sacoșe de premii în Germania, de ce un impostor nu poate fi numit ministru pentru nimic? E mai puțin, dar merge! De la premiul Carol cel Mare, dat pentru nimic, de ce nu miniștri la Transporturi și Sănătate pentru că au fost președinți de banale și zgomotoase asociații? De la diplomele și premiile date pentru figurație în România se poate trece ușor la administrarea țării și la funcții europene! Dacă din paznicul unui dizident ca Doina Cornea poți ajunge comisar european și prim-ministru, dacă din suplinitor ajungi președinte, de ce din postura de licean fără diplomă nu ai putea să vinzi o țară?

Cine mai știe cum se numește domnișoara inginer chimist de la Iași? Simona a devenit faimoasă ca manichiuristă și chelneriță cu cinci ani la Master (Club) promovată la Direcția Regională a Apelor din Moldova! Dacă și periplul lui Victor Costache prin lume a devenit „Recunoaștere” la Academia Franceză, cum zice bolborositul de Vasilică Cîțu, ce mai vrem?

Cine ține minte numele directorului tehnic de la Administrația Bazinală care muncea și pentru dânsa? Și care, fără acest uriaș tărăboi stârnit de prostia băgată cu forța în Administrația Bazinală de Apă Prut Bârlad, ar fi rămas fără slujbă? Cine poate fi sigur că dezvăluirea aceasta scandaloaasă care ne arată cancerul din instituțiile publice îl va salva în cele din urmă? Omul a dat PNL-ului o lovitură cât două campanii ale PSD-ului! Îl mai angajează cineva? Ca să nu mă întreb dacă în țara noastră îi mai face dreptate cineva?

Chiar funcționează statul român și-l zboară pe Petru Avram (vicepreședinte la PNL Iași)? Cine-l zboară pe directorul liberal și îi ia tabla de pe casă și lui Costel Alexe, zis Frunte-ngustă?

Cine credeți că ține minte numele Aureliei Surulescu?

Este secretara promovată directoare la Autoritatea Rutieră Română, cea care primește un salariu cât premierul Franței!

Cine mai ține minte numele lui Petru Avram, directorul care susținea cu atâta patos că viitorul său este nelimitat? Nu era el un viitor ministru în analfabetismul său? Adică liberalul care se definea animalul politic care calculează aria cercului cu „baza ori ipotenuza”, fără să știe că asta este mai aproape de definiția partidului din care face parte: „Prostia înmulțită cu tupeul la pătrat”.

Bănuiește cineva cum un asemenea impostor a fost posibil pe o asemenea funcție? Așa cum a fost posibil Costel Alexe, cel cu fruntea lată sub care nu încapă decât tabla pentru acoperișuri, pe postul de ministru la Mediu!

Nu cumva liberalismul ieșean a dat un mare conducător de Camera de Comerț? Cine este mai ridicol pentru Iașii lui Creangă, Eminescu și Sadoveanu? Mihai Vlasov sau Mihai Chirica? Costel Alexe sau Petru Avram? Sau domnișoara Simona de la Ape, angajată pe zâmbete și pupici?

Nu celebrul Vlasov a pus-o vicepreședinte la Camera de Comerț pe Alina Gorghiu? Nu liberalii au iubit-o până când Klaus Iohannis a desemnat-o președintă interimară la PNL?

Nu liberalismul ieșean l-a stors din PSD și l-a dat pe Mihai Chirica după ce ni l-a dat și pe Relu Fenechiu, primul ministru al Transporturilor ajuns în pușcărie?

Nu tinerii progresiști de la Pro Infrastructura pompați ministru și secretar de stat la Transporturi au descoperit că Bucureștii au trafic mai mare în alte direcții decât spre Aeroportul Otopeni? Nu ei au zis că n-are rost să mai construim linia de metrou finanțată de guvernul japonez?

Nu impostorii români s-au înghesuit să meargă pe banii de la Ministerul Economiei în excursii mondene la Săptămâna modei de la Paris?

Nu ei au zis că fără penali, că fără nepotisme, că fără conflicte de interese și a ieșit ceva mai fără minte decât ne puteam imagina?

Nu ei au pus un subdezvoltat intelectual și netot profesional la Ministerul Dezvoltării și l-au lăsat acolo până când Ion Ștefan-Grindă a căzut singur?

Nu impostorii români, roșii, galbeni, albaștri au dus populația la starea asta de exasperare?

Nu președintele Iohannis ne-a vândut amăgirea că vom avea parte de un altfel de politică și că vom ajunge să trăim într-o țară normală?

Impostura tinde să devină și ea pandemică! Iaca! Simona și Petru Avram și Costel Alexe și Drulă și Ștefan-Grindă sunt peste tot!

Valer Marian

Până unde merge neșcolirea politicianilor și demnitarilor din România

12-21 martie 2021

După peste 30 de ani de la răsturnarea regimului totalitar, guvernarea și opoziția au ajuns pe mâna unor politicieni care au probleme serioase legate de școlarizare, din categoria Elena Ceaușescu, Emil Bobu, Tudor Postelnicu, Ana Mureșan și Alexandrina Găinușe, înalți nomenclaturiști comuniști, care l-au dus la pierzanie pe președintele dictator Nicolae Ceaușescu și au făcut mult rău românilor și României.

Promovarea unor politicieni și demnitari incompetenți, cu probleme de școlarizare, cu studii superioare incerte sau superficiale, urmate de regulă la fără frecvență sau la universități particulare obscure și contestate, în baza principiului nulității controlabile, ca să nu zicem șantajabile, a devenit evidentă și pregnantă în timpul celor două mandate prezidențiale ale lui Traian Băsescu, care a lansat, cu mare tam-tam, sloganul nașterii unei noi clase politice pe eșichierul autohton.

Exemple sugestive în acest sens sunt fostul ministru al Administrației și Internelor din guvernul Boc, Traian Igaș (2010-2012), anterior liderul grupului PDL din Senatul României, fostul consilier prezidențial și ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, Elena Udrea (2009-2012), fostul președinte al Camerei Deputaților, Roberta Anastase (2008-2012), fostul ministru al Economiei din guvernul Ungureanu, Lucian Bode (2012), sau fostul șef operativ al SRI, generalul Florian Coldea (2005-2017), fostul șef operativ al SIE, generalul Silviu Predoiu (2005-2018), fostul șef al serviciului secret al Ministerului Administrației și Internelor, comisarul șef Gheorghe Cristian Lațcău (2010-2012), directorul SPP, generalul Lucian Pahonțu (din 2005 până în prezent), fostul președinte al Curții Constituționale, Augustin Zegrean (2010-2016) și fostul secretar general și președinte al Agenției Naționale de Integritate, Horia Georgescu (2008-2015).

De la tâmplarul cu studii întârziate și repetate, la electricianul cățărător policalificat

Cazul cel mai elocvent este al fostului ministru de interne Traian Igaș, pe care președintele Traian Băsescu l-a elogiat la învestire prezentându-l drept „un tânăr jurist, care știe carte”, deși acesta a absolvit cu dificultate, la seral, repetând un an, un liceu industrial de prelucrare a lemnului, la vârsta de 24 de ani, obținând calificarea de tâmplar, și a absolvit, de la distanță, la vârsta de 35 de ani, Facultatea de Drept din cadrul contestatei Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, care are reputația de fabrică de diplome, cu o medie generală submediocră (6,25). Elena Udrea și Roberta Anastase au absolvit studii superioare juridice, dar au făcut mai mult pe manechinele în facultate. Lucian Bode a absolvit, în condiții dubioase, o facultate obscură de electrotehnică din Oradea, pe care a urmat-o la fără frecvență, în perioada în care era angajat la Electrica Zalău, ca șef al unei echipe de electricieni cățărători pe stâlpi de curent electric.

Repetentul Coldea, codașul Predoiu și agramatul Pahonțu

Temutul și longevivul general Florian Coldea a absolvit destul de modest Liceul industrial nr.11 din Arad (denumit și Liceul de petrol și gaze), a rămas repetent la Institutul Politehnic din Timișoara și a urmat ulterior Academia Națională de Informații, la care a repetat ultimul an. Generalul Silviu Predoiu a intrat și a absolvit cu greu, printre ultimii din promoție, Facultatea de Geologie-Geografie din cadrul Universității București, beneficiind de ajutorul tatălui său, care era în perioada respectivă șeful Serviciului de Contrainformații din cadrul Inspectoratului General al Miștii. Comisarul șef Gheorghe Cristian Lațcău a absolvit cu dificultate un liceu industrial din Zalău și și-a început cariera în poliție în calitate de sofer, după care a devenit subofițer, respectiv ofițer de poliție. S-a lăudat colegilor de serviciu că ar fi absolvit Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, dar, solicitând relații de la această universitate în 2012, mi s-a răspuns că Gheorghe Cristian Lațcău nu a absolvit această facultate. Lațcău nu și-a publicat CV-ul pe site-ul oficial al serviciului secret al Ministerului Administrației și Internelor în perioada în care a fost șeful acestuia.

Generalul Lucian Pahonțu, numit șef al SPP de Traian Băsescu și menținut de președintele Klaus Iohannis, a absolvit o școală de ofițeri, dar are mari probleme cu scrierea și cu vorbirea. Un general în rezervă mi-a